Suhai Pál

Öröknaptár

Tavasz ez, tavasz!
Gyanútlan ág a kezdet
igézetében.

***

Nyár nyarat követ.
Édes nyarak, mit szültök? –
keserű telet.

***

Őszre ősz pereg.
Évek gyümölcsét hulló
lombok érlelik.

***

Tél sarkába tél
tapos. Nyarat e földre
tél gyümölcse hoz.

Kis magyar földrajz

Szondi Györgynek

Bezenye, Paks, Budapest, Monor…
Helyek térképemen s a nagyvilágban.
Száműzetésem helyei. Ilyen értelemben
mindegyik jó ismerősöm, mind honom.
Mind én voltam egykor, született menekült.
Lehettem volna társatok is ebben a közös
otthontalanságban, ha a világállapotra
ráadásul nem aljas hitszegés a felelet.
A masszív gyűlölködés. Végül is vigaszomra.
Közös éden vesztén éppolyan visszás
az érzékeny búcsú, mint amilyen helyénvaló
a végsőkig kitartó, szótlan helyfoglalás.

Menekültek

Holt-eleven ma az ember,
napról napra szegényebb.
Gyilkolnák, ha nem ölnék
s képzeleg és vakarózik –
holdfényt sző takarónak.

Útján járni, vigyázni
ennyi marad csak, a részvét,
s múlik ez is, mint minden,
mindegy, hogy kicsi vagy nagy:
végül semmi se szent már.

Mészárszék a világ most,
Ázsia, Afrika rossz hely
és Európa is álmos:
nem felel, észre se vesz már,
s minden nap nehezebb lesz.

Legjobb lenne kifutni,
elmenekülni belőle,
ám hova, mondd, hova mennél? –
hogyha magadra tekintesz,
már itt az: menekült vagy.